

ՌԻՂԵՐՁ ԱՌ ՂԵՆԵՏԻԱ

Գահիրէ, 16 Օգոստոս 1891

Խտալիոյ պսակին, ո՞վ դու գոհար գեղեցիկ,
Ոչ երս այլ ողորիմ 'ի նրշուլիցդ հոսանաց,
Յուշկապարիկդ հոլանեալ 'ի խորշ Հանդրին կոհակաց,
Զիս 'ի քո ժոց հրաւիրող ուր քո ձայնին մեղեդիք:

Որբանիս մէջ զարթուցեալ՝ օր մը լրւայ քու բարբառ
Որ կը զրուցէր ականջիս. « Եկուր բմպել գիտութիւն »:
Մ'օրս այն աստե՛ն խընամոց տալով երկայն մի ողջոյն՝
Դողգողաքայլ հասուցի զիս 'ի քո գիրկ լուսափառ:

Ի շընորհաց քո փայլիւն աչքերս համակ պըշուցեալ՝
Ըզքեզ 'ի լոյծն հայելոյ հազիւ գիտել կարացին:
Սղէ՛ գիւրդ թողուցիր քո գիեցիկ պատանին
Ըզգեղդ առանց վայելու տեսութե էդ հեռանալ:

Եւ պարտէիր թէ թողուլ՝ մանուկ աչքերս զի՞ բացեր
Տեսնել զոր ինչ մարդկութիւն հանէ 'ի բեմն աշխարհիս:
Մ'ըտացըս տալ թափանցել մահկանացուաց 'ի հոգիս՝
Ուր քաղցրութեան փոխանակ գըտայ եեթ զարհաւիր:

Պէ՛տք էր սրբախ ընդ ազդմամբ թընդալու տալ զօրութիւն՝
Թէ ապագայս պիտ'ըլլար կըսկիծներու մի շրջթայ:
Ընդէր, անգութ, թօթուեցիր գորովանացն 'ի յիս քուն
Թէ 'ի գըրկէս փախչէին իմ սիրելիք բացակայ:

Պ. Ե.